

XV. kötet

Budapest, 1900. január 28-án.

4. szám.

Váratlan fordulat.

Hölgy. Hogy mer ön engem megesókolni?

Ifjú. Mert szeretem magát.

Hölgy. Igen? S mióta?

Ifjú. Már három hónapja.

Hölgy. Ah, hiszen akkor sokat mulasztottunk!

Alapos kérdés.

Férj (neje öltözőjébe lépve, a ki roppant sokáig öltözködik). No hallod, ez már igazán több a soknál. Most már két óra hosszat váraozom reád, a mig elkészültél a toiletteddel. Soha sem hittem volna, hogy a nőknek oly sok idő kell ily kevés ruha felöltésére!

Ködös, borongós...

Ködös, borongós őszi táj, —
Ködös, borongós lelkem is,
Kicsillan olykor egy sugár,
Fel-feltűnsz lelkemben te is.

Borong a köd, de hasztalan,
A nap legyőzi a homályt,
Boldog a föld, hogy napja van,
Boldog szívem, hogy rád talált.

Haan Béla.

Feltalálta magát.

Urnő (az új szobalányhoz.) Juczi, előre mondtam magának, mikor felvettem, hogy a katonák ne járjanak ki s be a lakásom ajtaján!! Azt nem szeretem!!

Szobalány. Tegnap is volt itt egy huszár, a nagyságát kereste. Hát gondoltam, engem is kereshet egy másik huszár.

Urnő. Az öcsém volt.

Szobalány. A kit most látott a nagysága kimenni, az meg a bátyám volt.

Matyi, a félkegyelmű eszmadia-legény, meg volt szé-
dülve. Legalább olyanformán állított be a műhelybe,
mintha az egész világ az ő tengelye körül forogna. Ré-
szeg emberek szoktak ilyen eszeveszett forgást észlelni.
A mester — Bárány József György — nagy homlokára
tolta föl a vastag foglaltványú szemüveget és úgy szabad
szemmel, de szigorúan összeránczolt szemöldökkel viz-
sgálta legényét, a kit alig félesztendeje szabadított föl az
inaskodás alól.

— Mi baj?

— Hej, mester uram! . . .

Olyan nagy sóhaj kíséretében mondta ki e szavakat,
hogy a levegőt is megmozgatta vele. Nem is tudott utána
egyebet mondani, csak kivette téglavörös zsebkendő-
jét, — a melyben a szennyes ruháját szokta a mosónéhoz
szállítani — és a fejéhez illesztette, mintha a verejtéket
törölné, vagy a belső forróságát iparkodnék enyhíteni.

— Haj, hajh! . . .

Bárány József György, a mester, türelmetlenkedett.

— Ne jajgass, ebadta! Hadd tudjam inkább, végeztél-e?

Ő maga küldte el ugyanis egy órával ezelőtt a fiút,
hogy mértéket vegyen Adél kisasszony piskóta-lábairól.
Adél kisasszony tulajdon lánya volt Berki Istvánnak, a
gazdag molnárnak, a ki ez időben már fölhagyott kiadós
mesterségével és a saját vagyonából éldegélt, mint sok
más pénzes ember.

Matyi se szó, se beszéd, egyszerre sirva fakadt, azaz
hogy bögni kezdett és lecsapta süvegét a padlóra, majd
fölkapta s kiiramodott a szobából. Ki a vakvilágba; még
az ajtót is nyitva hagyta maga után.

Ez a furesa jelenet természetesen ámulatba ejtette a
mestert, a ki hamarjában egy hangot se tudott kiejteni.
Egy félig kész csizmaszárral a kezében ott állt a küszö-
bön és Matyi útirányába nézett s a mikor hitestársa be-
tipegett a szobába, hogy a nesz okát megtudakolja, hát
akkor a szegény öregasszonyra vitte át bámuló szemeit,
mintha azon is valami csodálni valót találna.

— Mi volt ez, Bárány?

A mester fölfortyant. Hogyne! mikor olyasmit kér-
deznek tőle, a mire jó maga is kíváncsi.

— Mi? Ha tudni akarod, hát szagold meg, aztán
mond el nekem is.

A mesternét azonban nem lehetett egyhamar kielégi-
teni ily beszéddel.

— A Matyi? — kérdezte.

— Az.

— Feleselt a kölyök, ugy-e?

— Ej, hagyj békét! Majd visszajön s akkor beszélek
a fejével. Addig eredj dolgozdra!

Az asszony szót fogadott s kisietett a konyhába, hogy
a levesviz valahogyan ki ne fusson a fazékból.

Bárány József György uram még egy ideig föl s alá

járt a szobában, közbe-közbe kitekintett az ablakon, s
hogy kinn az utcán minden a maga rendjében mutatko-
zott, nagy nehezen visszahelyezkedett csirizes tripó-
szára. De most ez egyszer nem volt képes munkához
szokott kezeit illően fölhasználni, mert az esze máshol
járt, a körül a bolondos Matyi gyerek körül, a kit bizo-
nyosan megszállott az ördög. Mi lelhetett egyszerre a
fiút? — tünődött magában a mester és szórakozottan
szurkolta a fonalat, — eleddig nagyon tűrhetően viselte
maga. Csak nem követett el valami turpisságot Berki
úrék házában, mialatt mértéket vett és most attól tart,
hogy kitudódik minden. Ej, ej, soha se lehet tudni, hogy
mi lakik egy emberben.

Vagy talán a szépséges Adél kisasszony bontotta meg
az esztét, a mitől különben Isten óvja szegény fiút! Nincs
nagyobb veszedelem, mint a mely a női szemekben rejtő-
zik. Ezt a mester maga is jól tudja, homályosan vissza-
emlékezvén ifjúkori bűneire . . .

Ilyenforma töprengés és lanyha munkálkodás közben
elmult szépen az idő. Közbe meg is ebédelték Bárányék
s az ebéd utáni pipaporczyót is elszitta már az érdemes
eszmadia. Ismét ott ült a faszögek és ragadós nyelvű kala-
pácsok birodalmában. A Matyi gyerek dolga azonban
nem hagyta nyugodni most sem. Semmi hír se jött fölele.
Immár aggódott is, hogy ha valamit csakugyan elköve-
tett, azért esetlegesen ő neki magának is leszen kelle-
metlensége. Az embert minden számárságért bezitál-
ják a törvénybe, ebben a fura világban.

Nem! ő nem dolgozik ma többet. Világosság kell az
ügyre . . . Utána kell nézni a dolognak . . .

Ezzel a mester letette a munkát és fölállt. Jó hosszú,
szikár ember volt; csak most látszott meg rajta. Zöld
posztókötényét kiakasztotta a nyakából és — készen
volt. De még előbb kiszólt a konyhába:

— Asszony, elnézek Berkiékhez. Matyi mián.

Ámde ki se tette lábát a szobából, mikoron megnyílt a
külső ajtó és egy czifra ruhás úri leányka lépett be hozzá.
Ő volt az, Adél kisasszony.

Lihegett a szegényke, valószínű, hogy szaladva tette
meg az utat hazulról.

— Kérem, Matyi urat keresem, — mondotta és nagy
szemeit kérőleg, szomorkodva hordta körül a szobában.

— Matyi urat? Hát mán az is úr? . . . Megszökött,
kedves kisasszonykám, a pernahajder. Valami nagy baj,
vagy nagy öröm érhetett, hogy maguktól hazajött.

Még szomorúbb lett erre a kijelentésre a szép leány.
Oly kétségbeesettnek látszott, hogy a eszmadianak meg-
esett a szíve rajta.

— Pedig nagyon fontos beszélni valóm volna vele!
Hol találhatnám meg?

— A jó Isten annak a megmondhatója, kedves lelkem,
mert nem szólt az egy árva szót sem, csak upré!

— Istenem, Istenem! — így sóhajtott a leány s Bárány uram épen kérdezni akarta, hogy mi baja van a gyerekekkel; de már elkésett vele, mert ime azon mód, mint a Matyi gyerek, Adél kisasszony is csak gondolt magában egyet s mintha ágyúból lőtték volna ki, — elszaladt.

A csizmadia erre már méregbe jött.

— Megveszett az egész világ, vagy mi? Hát mindenki megszökik az én házamból? Még utóbb magam is megugrom onnan, ha az ördög tovább incselkedik velem. Adta sok bolondja!

Elmult ezenközben egy teljes nap, Matyinak azonban se hire, se hamva. A faluban nem tudtak róla semmit, mert mit is foglalkozzanak egy kölyök viselt dolgaival! Hanem az ő esetén kívül nagyobb szenzáció is akadt a kíváncsiak számára: — Adél kisasszonynak hirtelen eltűnése. Az éjszakát se töltötte már otthon s azt se mondta apjának, hogy beföllegzett.

A pletyka-éhes nénikék ezt a második hirt alaposan feldolgozták. Régen volt már szó arról, hogy Adél meg a fiatal segédjegyző összeszerelmeskedtek a nyár folyamán, azt is tudták a községbeliek, hogy az apa ellenzi a frigyet, mert gazdag ember létére koldus ifjút nem tűr meg leánya mellett, a kit már sokszor megkinzott a szerelme miatt. Napról-napra vörösre sirta szemeit a szegény leány.

Tehát megszökött végre az apai kinzások elől. Jól esett a falunak ezt az eseményt tárgyalni és nyomban kutattak is többen utána, vajjon vele szökött-e a segédjegyző — másképp ez nem is lehet; — de biz általános csodálkozást keltett mindenfelé, hogy a szerelmes ifjú dehogy hiányzik, ott ül az a szobájában és keserves nótákat hegedül. Az utcáról hallgatják is néhányan a gyerekek közül.

Berki István odáig volt a szégyentől. Elsietett Bárány József György házába s ott kifakadt:

— Nem vártak a szerencsétlenek . . . Aztán csak tréfa volt. Kinek is jutna eszébe egy Berki-lányt ahoz a Matyi fiúhoz adni? Oh, én oktalan!

A csizmadia nem értett semmit ebből a beszédből.

— Hát nem tudja, szomszéd? Nem szólta Matyi? . . . Úgy történt tudniillik, hogy Matyinak oda adtam a lányomat.

— Oda? . . . Annak a semmiházinak?

— Annak. De hallgasson csak, szomszéd! Tudja tán,

A látszat csal.

Böllér gazda a városban jobbra-balra néz, miglen megszólítja egy úr.

— Mit keres, bácsi?

Gazda. Mit-e? egy új házat, egészen újat!!

Úr. Ez az, előtte áll.

Gazda. A pokolba új! Hát már a városban az új házat is ócskának csinálják?!

hogy Adél mennyi sok boszuságot okozott nekem azzal a haszontalan firkászszal. Én már százszor megmondtam neki, hogy annak nem lesz a felesége, ő meg mindannyiszor visszafeleselt, hogy máshoz meg ő nem megy. Persze sokszor megszidtam őt emiatt s így tegnap is. Épen nagyon föl voltam háborodva a makacsságán és azt mondtam, hogy most már inkább oda adom bárkinek, a ki csak beteszi hozzám a lábát, nem bánom ha Matyi is az illető. — Hát szomszéd, a mint ezt kimondom, belép hozzánk a maga legénye, a Matyi. Mintha csak az ördög küldte volna. Motyogott valamit, hogy ő mértéket jött venni; de rá se hederítve, oda tettem őt a lányom mellé.

— Kell-e? — mondok. — De nem értett meg.

— Kell-e a lány? — ismételtem, — feleségül adom hozzád. S ezzel rá erőltettem két karját Adélra. — Nagyon meg volt ijedve a szegény gyerek, azt se tudta, mit csináljon.

— Farsangban megtartjuk az esküvőt, addig ide följárhatsz hozzánk, — szóltam még, azután haza küldtem őt.

A mesternek ezalatt lassan fölnyilt a szeme. Mikor pedig vendége befejezte mondókáját, fölkiáltott:

— Ej a bolond! Most már értem.

— Nemesek bolond, — tör ki Berki, — hanem rossz is. Tréfa volt csupán, a mit tettem, csak a lányomra akartam rá ijeszteni s ime, komolyan veszi a dolgot, megszökik Adéllal. Csak azt nem értem, hogy az a kis csibe rá hagyta magát beszélni a szökésre. Dehogy játszom én el ezt a komédiát, ha tudom hogy mi lesz a vége. Inkább átengedtem volna Adélt a segédjegyzőnek. De most már vége, már késő! . . .

Leverten, lelkileg összetörve ment haza Berki István uram.

★

Néhány nap mulva megkerült Adél. A szomszéd faluból hozta haza nagynénje, a kihez szökött. Megkérdezték tőle, mért hagyta el az apai házat?

— Mert nem akartam a Matyi felesége lenni.

Matyi is haza került. Azt meg a csendőrök hozták. Megkérdezték tőle is, miért szökött meg?

— Mert nem akarok uri leányt elvenni.

. . . Sokat mulattak a járásban ezen a histórián; de csak akkor örült igazán mindenki, mikor hire futott, hogy Berkiéknél megvolt az igazi kézfogó. A segédjegyző volt a vőlegény.

Maróthi János.

Az ősz.

Egy ujdonsült nemest felkeres egy élelmes kereskedő:

— Hallja Lebernyeghy úr, én egy mult századbeli ősenek daliás arczképére bukkantam. Ha ötszáz forintot fizet, elhozom és átengedem.

Lebernyeghy gondolkozás nélkül örömmel fizette le a kívánt díjat, mire másnap a kereskedő elhozott egy képet, mely az új nemes őst mint házalót ábrázolta.

Salamoni ítélet.

A szegény Kohn egy kisvárosi kávéházban büszkén veti oda a gazdag Gyémántkövinek:

— Én is vagyok olyan gazdag ember, mint a Deutsch!

— Lettél te mesüge?

— Az imént voltam nála s száz forintot kértem tőle kölcsön, de ő azt mondta, hogy nincs neki. Ha én tülem kérne valaki száz forintot, én is csak azt mondanám neki, hogy nincsen.

— És te még hozzá becsületesebb ember is vagy, mint ő, — szólott közbe az ott lábatlankodó Cziczeszbeiszer.

— Hojd-hojd? — kérdi Gyémántkövi.

— Azért, — adja meg a választ Cziczeszbeiszer, — mert Deutsch hazudott, neked pedig igazad volt, mikor azt mondtad, hogy nincs száz forintod.

A szájkosár.

Sopronban veszettségi esetek merültek fel, azért a rendőrfőkapitány szigorú rendeletet bocsájtott ki, hogy a kutyákra szájkosarat kell tenni s a rendőröknek is szigorúan meg volt hagyva, hogy az utcákon a szájkosár nélkül megjelenő kutyák gazdáit jelentsék fel.

Egyik napon az utcán őrtálló rendőrök egyike a következő furcsa tartalmu írásbeli jelentést tette:

«Tekintetes főkapitány úr!

Alássan jelentem, hogy tegnap nagyságos P. Ferencz tanácsos úr egész napon szájkosár nélkül szaladgált az utcán.»

A buzgó rendőr az írás hevében kifelejtette jelentéséből a «kutyája» szót.

A nagy öröm oka.

Ha vendégek nincsenek, a plébános [és káplán megállapodásuk szerint étkezésük *két* deczire degradálták maguk részére a bor-mértéket. Ámha vendég érkezik, ezek kedvéért és a háziak kárpótlására *három* deczi a rendes adag. Ez okból, ha másért nem, hát már ezért is nagyobb az öröm a háznál. A mi természetes is.

Egy izben az állomásra siettek: a plébános és fiatal káplánja vendéget vártak a vidékről. Ez meg is érkezett s lelkenedezve szállt ki a kocsiból.

A káplán örömeiben a jött vendéget — bár soha se látta életében — a fenti okból elragadó örömmel fogadta.

Hazaindulóban így szól suttogó hangon a plébánoshoz az érkezett vendég:

— Nem csufszágra jár-e velem ez a fiatal ember, hogy oly módnélkül örül érkezésemnek, holott soha sem látott engem, sem én őt?

— Dehogy! — felelé a plébános. — Ugy ő, mint én a legigazabb örömmel fogadjuk mindig a vendéget.

És megmagyarázta neki, hogy ilyenkor *három* deczi a bor-adag.

— De hisz akkor tulajdonképen a bortöbbletnek szól az örvendezés és nem a vendégnek?

— A kettő elválaszthatatlan, — jegyezte meg a plébános.

Közvetett segítség.

Nagynéni. Hát már te is segítesz otthon a főzésnél, Ilonka?

Ilonka. Igen, mindig vigyázok, hogy mama be ne jöjjön a konyhába.

Az ihlet percében.

Egy ismert nevű költőné éppen verset írt, mikor a községi jegyző valami ügyben meg akarta látogatni.

A konyhába lépve megkérdezte az ott levő cselédétől, hogy beszélhetne-e a nagyságával?

— Mindjárt megnézem, — felelte a cseléd, aztán benyitott a nagysága szobájába és jelentette neki, hogy a jegyző úr óhajtana bejönni.

A megzavart költőné az ihlet magasztos percében oda szólt a cselédhez:

— Ne zavarj, Zsuzsi, távozz, éppen most — szállt meg az ihlet!

A cseléd visszament a konyhába és az ott várakozó jegyzőnek ezt a meglepő hirt vitte:

— A nagyságával most nem lehet beszélni, mert — azt mondja, hogy: éppen most szállt le neki az illete.

Mire számít?

Részeges férj. Ugyan anyjukom, varrj még a kabátomra egy gombot!

Feleség. Hisz nem hiányzik arról egy gomb se.

Férj. Tudom, édesem, de mikor a korcsmában már megittam egy liter bort s kétközben vagyok, hogy igyam-e még többet, a kabátom gombjain szoktam olvasni: «igyam, ne igyam» s mindig azt kellett utóljára mondanom, hogy: «ne igyam».

Furcsa válasz.

Idegen. Bocsánat, meg tudná nekem mondani, hogyan jutok a rózsá-utczába?

Benszülött. Őszintén szólva, ha az igazat meg kell vallanom, hát hazudnom kellene.

Az eleven játékszer.

I.

Pista szörnyen irigyeli,
Hogy egy cziczát huzgál Feri.

II.

Gyorsan czicza után ered,
S elfogja mint egy egeret.

III.

Keményítő s tálba teszi
S benne jól meghengergeti.

IV.

Fúr, farag és kalapálgat,
Miglen nyélbe üt egy talpat.

V.

S büszkeség dagasztja Pistát:
«Az én cziczám nyávog is, ládd!»

Megnyugtató.

Páciens. Jaj, jaj, doktor úr, nagyon rosszul vagyok! Talán meg is halok.

Orvos. Oh, a felől nyugodt lehet. Meggyógyítom én, ha mindjárt egész vagyona is rá megy.

Eltalálta.

Szegény Kóbi meg van löve.
Folyton sajog, viszket bőre.
Iszonyú a fájdalom;
Ordít, bög mint a barom.
Végre is hát mit tegyen?
Az orvoshoz elmegyén.

Az orvosnak tudománya
A bajt gyorsan megtalálja;
S így hangzik ítélete:
«Ha kedves az élete,
Meggyógyulhat, ha akar:
Csak fürödjék meg hamar!»

Való.

Az önfeláldozó kacsák.

Egy érdeemes vendég keveselte a látni valót a városban. A házigazda zsebében ellátva tengeri szemekkel, elkísérte vendégét az udvar rácsos kerítéséig s onnan mutogatta neki a szárnyasokat.

— Szárnyasokat láttam én már eleget, — ugymond.

— De nem ilyeneket, — felelt a gazda. — Ezek az előkelő kacsák itten igen tanulékonyak. — (Mialatt beszélt, a sok kacsa félszemmel fel-fel nézegetett a házigazdára, vajjon nem hozott-e nekik, mint máskor, eledelt.) Ezek a kacsák, — folytatá a gazda, — ha az ember megkérdezi tőlük, ugyszólván válaszolnak a kérdésre.

— Hogyan? Nem értem, — szólt a vendég.

— Hát nézze és hallja! — mondá a házigazda. Ezalatt titkon jobb kezével elővette zsebéből a tengeri szemeket, hogy készletben legyenek. — Kacsák! — szólt ezután hangosan. — Egy igen kedves vendégem érkezett. Melyik vállalkozik magát érette elevenen megsüttetni? — Ezt mondva, hirtelen megmutatta nekik a tengeri szemeket.

És a kacsák nagy szárnycsattogással és közeledő ug-rándozással kiálták: háp, háp, háp, háp!

— No lássa! — mondá a gazda vendégének.

— Tyhú! — kiált a vendég, — még ilyet se láttam életemben.

Sokat kíván.

Fényképész (beállítja a huszárt a kedvesével). Így tessék maradni, huszár uram, ez az állás legjobb lesz.

Huszár káplár. Már csak úgy tessék eltraffálni, hogy a ki a képre néz, kitalálhassa, hogy ha a mondurt leve-tem, egy pár lesz belőlünk!

Bizalmatlanság.

Péter gazda. Látod, anyjuk, ez itt a fővárosi postaigazgatóság háza. Gyerünk be, vegyünk egy bélyeget.

Zsuzsa asszony. Itt ne, a világért se! Ilyen cifra palotában bizonyosan kétszeres árt fizetünk.

Az ugorkafán.

Egy szabólegény főnyereményt ütött meg osztálysorsjegyével s a kapott pénzen beutazta Európa nagy városait. Többek között Rómában is járt s egy társaságban épen azzal dicsekedett, hogy látta az örök várost. Megkérdi erre a pap, hogy volt-e a muzeumban is? S az ugorkafára fölkapaszkodott szabólegény így felelt:

— Ott nem voltam, de inasomat elküldtem oda.

Ősz volt...

Ősz volt, sárgultak szerteszt
A rétek és hegyoldalak,
Körültünk minden haldokolt,
Midőn először láttalak.

Körültünk minden haldokolt,
Lehullott, elvirágozott;
De a tavasz nem sirba, nem,
Az én — szívembe szállott.

Huan Béla.

Az már más.

Betegessy panaszkodik, hogy gyomorbaja miatt a sonkát nem eheti.

— No azt én sem, — véli Éhes úr.
— Talán önnek is gyomorbaja van?
— Gyomrom kitünő; de sonkám nincs.

Az évforduló.

I. aggszűz. Jó napot, édes kisasszony! De mi lelte, hogy olyan szomorú?

II. aggszűz. Hát tudja, ma van a szegény megboldogult...

I. aggszűz. Mit hallok! Kegyed férjnél volt?

II. aggszűz. Ments Isten! — hanem ma van a szegény megboldogult Amim-nak a halálanapja!

Finomabb megkülönböztetés.

Hölgy. Azt mondják, fogalmazó úr, hogy az ön neje igen tanult nő. Csakugyan úgy van?

Úr. Oh nem, — ahoz nagyon is okos!

Hol lakik hát?

A városi kézbesítőknek kiadja a kiadó a kézbesíteni való végzéseket. Egy végzés egy bizonyos Karasz Péter nevű egyénnek szolt. A kézbesítő, a kinek ezt az ügdarabot kiosztották, azt mondta, hogy a végzésben megjelölt házszám alatt az illető nem lakik, tehát kéri a kiadót, hogy adja át a végzést másik kézbesítőnek, a ki tudja a nevezett ember lakását. A kiadó visszaveszi a végzést s kérdezi:

— Nos, ki tudja kendtek közül, hol lakik Karasz Péter?

— Én tudom, — felel az egyik kézbesítő, — Béla-utca ötödik szám alatt.

— Csak ott lakott, — szolt egy másik. — Ott is halt el, de azóta nem tudom, hogy hová költözött.

Úrnő. Tehát bizton számíthatok rá, báró úr, hogy holnap eljön? Egész sereg szép fiatal nőt fog itt találni!

Báró. Oh, nagyságos asszonyom, mit gondol felőlem? Én nem szép fiatal nők kedvéért jövök ide, hanem csak kegyedért!

Körmeneten.

Egyik borsodmegyei községből az ájtatos matyók bucsúra menvén Egerbe, félnapi gyaloglás után betérnek egy koresmafélébe falatozni és pihenni. A keresztet persze az út hossza miatt a menetkor felváltva vitték többen. A vivő a koresma-udvaron a csűr mellé támasztotta. A nők étkezés után a fiatalokkal előre mentek, az idősebb férfiak «Innánk még egyet» mondás szerint maradtak még egy kicsit. Bizony jó óra telt el, míg utólérték amazokat, s csak akkor sül ki, hogy nincs kereszt, mert a fiatalok abban bizakodtak, hogy majd elhozzák a hátul levők, az idősebbek pedig, hogy elvitték már az előlmenők. S a kereszt a csűr oldalánál maradt. Esteledvén az idő, vissza nem mehettek, hisz bucsú után úgy is ott hagyják. Azóta közmondássá lett, hogy abban a faluban iszákosak a matyók, mert az egrri bucsú alkalmából a Kirisztust is zálogba csapták itókéért.

Karácsony után.

A. Volt-e nálatok karácsonyfa?

B. Volt.

A. Boldog ember! Én még csak nem is láttam az idén.

B. Igen, csakhogy a hitelezőim számlái lógtak rajta.

II Két párbaj.

Isztes urak, jó barátok
Ha egy perczre összetűznek,
Más megoldást nem találva:
Neki mennek kardnak, tűznek.

Egy röpke szó, gyöngé sértés
Épen elegendő arra,
Hogy egymásra nagyot sujtson
Két jóbarát éles kardja.

Cselekményük bűnös lévén,
Törvény elé kerül végre,
Ahol aztán mind a kettőt
Rabbá teszik egy-két hétre.

Van aztán egy másik *pár-baj*
(Ennél sokkal kisebb vétek),
A mikoron össze kerül
Két egymást szerető lélek.

Őket is a törvény úzi,
S habár nem vétettek nagyot,
Az ítélet után mégis
Életfogytiglani rabok.

Nem csoda hát, ha manapság
A házasság olyan ritka,
Hiszen ebben az egy versben
El van mondva minden titka.

Ráth Gyula.

Egy fénykép-album olyan, mint egy herbarium: hiányzik belőle az élet illata.

*

Az ifju aggastyánná lesz, ha tanít; s az aggastyán ifjuvá lesz, ha tanul.

*

Csak hidd, a mit tudsz; de sohase tudd, a mit csak hiszel!

— Látja ott azt a hollófekete hajú és hófehér fogu urat? Az Üllősy irodaigazgató.

— Oh, azt már ismertem, mikor még hófehér haja és fekete foga volt!

Nevető fejfák.

I.

Az embernek kincset
Megérő a szeme!
A ki nem lát, — annak
Nagy a veszedelme:
Árokba eshetik,
Vagy a kútba fülhat,
Hidról legurulhat,
A Tiszába hullhat.
Nekem ebbe nem vót
Semmi veszedelmem,
Mégis elpusztított
Egy alpári szemem.
Tyúkszemem fájt. Mondok:
Tovább ki nem állom.

Kivágtam, — és az lett
Szomorú halálom.
Emberek! Az szemre
Nem vigyázni — vétek!
Még a tyúkszemem is
Jól megbecsüljétek!
Mert én, Bende Áron
Abba belevágtam,
S azzal a lábommal
Sötét sirba hágtam.
Mégdagadt, megkékült,
Mint az sötét posztó.
Igy végzett felettem
Az igazságosztó.

II.

Tudhatod: múlt, jövő és itt a jelenben,
Hogy Csamangó Pali nyugszik e veremben.
Ha fürgeteg, vihar, vagy jégeső dülne,
Ha langyos permeteg, avagy zápor hullna,
Hogyha e fejfáról nevéte le is törli,
Tudhatod: hogy az idő itt Pál csontját örli.

III.

Csordapásztor
Volt egy párszor
Kankalin Samu.
Most:
Por meg hamu.

Aga. Elbeszéléséhez jó helyről merit tárgyat, csak kevés benne a valószínűség. — Budapest, R. Gy. Egyikből is, másikkól is válogatunk. — Fűrge. Bizony most se volt több szerencsése. Egy pár jó, de erős; a többi ép az ellenkezője. — Budapest, H. K. Hogyne látnók szívesen, kivált ha, mint most is, nem üres kézzel kopogtat be. — Farsangban. Alkalmi vers, nem lapunkba való. — Budapest, Sz. K. Sajna, ez is alkalomra készült. — Budapest, V-ó. Jut is, marad is a jövő hétre. — Tanár. Jól gördülő sorok, csakhogy az ötlet nem új. — Miskolcz, D. Mind a három paksaméta megjött s mind megmentettük az elkallódástól. — Suhogó. Biró uram várja sorát! Mert a ki előbb jön, előbb örül. A bátor katonát Transvaalba küldtük, mert mi nem vehetjük hasznát. Az adomák kevés híján helyet kapnak. — Zombor, A. K. Járt nyomon halad. — Sopron, L. Talpraesettek, mint rendesen. — Bor-Bál. Sorra vesszük. A kik a hajdani tragikomikus versre emlékeznek, párját várják. A szomszédba az interpellációt átadtuk s a válasz nem fog tovább késni. — Budapest, U. D. Kapuzárás előtt érkezvén, még nem tanulmányozhattuk át. — Budafok és vidéke. Sajnálattunkra az erre a ezétra szánt példányok már mind le vannak foglalva.

A m. kir. szab. osztálysorsjáték részvénytársaság ma tartotta második rendes közgyűlését Lónyay Albert elnöklete alatt 22 részvényes jelenlétében, a kik 5334 letétbe helyezett részvényt képviseltek. A mérleg jóváhagyatván és az 1899. évről szóló üzleti jelentés tudomásul vétetvén, részvényenkint 50 frt 50 kr osztalék kifizetését határozták el, a mely már e hó 25-től kifizetésre kerül. Az igazgatóságnak és felügyelő-bizottságnak megadatott a fölmentvény. Az igazgatóságba beválasztották Tolnay Lajost. A felügyelő-bizottságba újból annak eddigi tagjait választották meg.

RAUCH EDE fényképészeti műterme
Bpest József-körút 51.

ajánlja és jótáll finom kiviteleért;

6 drb Mignon fénykép	50 kr.
3 " Visit "	90 "
1 " Cabinet "	80 "

Ünnep- és vasárnap egész nap nyitva és esős időjárás alkalmával is eszközöltetnek felvételek.

Szabadalmakat olesón kieszközöl és értékesít **LÁZAR ALBERT**
okl. gépészmérnök.

Budapest, VII. ker., Kazinczy-utca 46. szám.

FOGAK drbja 2 frttól feljebb 10 évi jótállás mellett
PROHÁSZKA IGNÁC
szájpadlás nélküli fogsorok főttalálójánál.
Budapest, Kerepesi-ut 8., I.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: *Baróti Lajos.*

MATTONI-FÉLE
GISSHÜBLER
 legújabb évről
SAVANYU-KŰT
 legjobb asztali- és üdítő ital,
 kitűnő hatásának bizonyult köhögésnél,
 gégebajoknál, gyomor- és hólyagba-
 rutnál.
 Mattoni Heurik, Karlsbad és Budapest.

ÁPOLD A FOGAIDAT!
OSAN
 Egy fog- vagy szájtisztítószer sem volt még képes oly gyorsan a legszelebb körök pártfogását megnyerni, mint **Osan**. Ezen kipróbált präparatum hatása antiseptikus, konzerváló, tisztító, kellemes és sajátos összetételénél fogva minden tekintetben jóval fölülmulja az eddig ismert fogszereteket. **Osan épségben, szépségben és fájdalomnélküliségben** tartja meg a fogakat a legmagasabb életkorig. **Osan** hatáságilag és számos orvosi bizonyítvánnyal lett véleményezve. — **Árak:** **Osan-szájvizeszenzia** üvegekben 1.76 kor. **Osan-fogpor** szelenczékben a 88 fill. **Osan-fogkefék** a 60 fillér.
ANTON J. CZERNY, BÉCS,
 XVIII., Carl Ludwigstrasse 6.
 Budapesti főraktár: **Török József** gyógyszerésznél Király-utca 12., továbbá minden gyógyszerárban, drogueriákban és parfümeriákban. Szétküldés utánvét mellett. Megrendelések oly helyről, hol még raktár nincs, fentli czegek egyikéhez intézendők. — Prospektus ingyen.

KÖHÖGÉS
REKEDSÉG ÉS HURUT ELLEN
 A LEGJOBB
A RÉTHY FÉLE
PEMETEFÜ CUKORKA
 VÉDJEGY
 Ara 30 kr.
 5 csomag
 hármentve 1.50.
RÉTHY BÉLA gyógyszer. B.-Csaba.
MINDENÜTT KAPHATÓ
 Kérjünk csak Réthy-félet.

*Hirdetéseket
 e lap részére csakis a hirdetés
 felvételi irodában Tenczer Gyula
 Budapest, IV. ker., Szervita-tér
 8. szám vétetnek fel.*

Megjelent és lapunk kiadóhivatalában kapható:

Kópéságok.

A magyar ifjuság gyönyörűségére ékes rimekbe
 szedte

BARÓTI LAJOS.

217 képpel.

Jankó, Cserépy, Rubovics, Kiss L.
 és másoktól.

Ára egész vászonba kötve, szines ezimképpel 1 frt 50.

Nyaralók tulajdonosaihoz!

AEOL hangszerek.

E hangszerek a szabadban természetes léghuzam által zengnek és önmagukban igen kellemes, varázsszerű összhangzást idéznek elő, a mi minden fogékony kedélyre meglepő és kedves benyomást gyakorol.

Ily hangszerek kiválóan kertek, lugasok és villák stb. igazi díszül szolgálhatnak és e helyekről nem is volna szabad azoknak hiányozni.

Aeol-hárfa szélzászló nélkül nagyság szerint frt 4.—, 4.50, 6.50.

Ugyanilyen aranyozott szélzászlóval frt 10.—, 12.—.

Ugyanez szélirány jelzővel frt 10.—, 21.—.

AEOL harangjáték vasállványon

4 üvegharanggal	8 forint
5 „	12 „
7 „	15 „
9 „	18 „
13 „	21 „

Aeol harangjáték aeol hárfával összekötve, magas állványon nagyság szerint 25 és 30 frt.

Csász. és kir. udvari szállítók

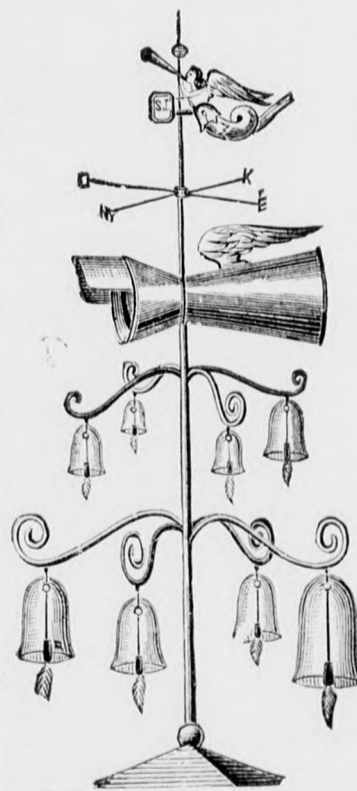
STERNBERG ARMIN és TESTVÉRE

hangszergyár, Budapest, Kerepesi-ut 36.

Képes árjegyzék: a) harmoniákról, b) mechanikai zenélő művekről és zenélő dísz-
 tárgyakról, c) az összes egyéb hangszerekről, mint hegedűk, fuvalák, cimbalmok, czi-
 terák, harmoniumok, zongorákról stb. ingyen kapható, de megnevezendő, hogy miféle hang-
 szerről kívántatik az árjegyzék.

ZENÉLŐ AJÁNDÉKTÁRGYAK.

Zongora termék: Kossuth Lajos-utca 22. (Károly-körút sark.)
 Zenepalota.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

*Ajánlva a nagymélt. Földművelésügyi m. kir. miniszterium
1957/93. magas rendeletével.*

Ő császári és királyi Fensége
József főherczeg udvari szállítói
és szerb. kir. udv. szállítói.

Sikkes egyenruhákat

és felszerelési czikkeket tábormokoknak, törzs- és főtiszteknek, önkénteseknek, vasuti és postahivatalnokoknak, kincstári és uradalmi erdésztiszteknek és erdőőröknek, csendőrségnek, rendőrségnek, tűzoltóknak, pénzügyőröknek és **anyakönyvvezetőknek**, valamint minden egyenruhát viselő testületnek leg-elegánsabban és legolcsóbban készítenek

BLUM ÉS TÁRSA

Ő császári és királyi Fensége József főherczeg udvari szállítói.

BUDAPEST,

IV., Sütő-utca 2. (Szervita-tér sarkán.)

Arjegyzékek készséggel küldetnek.

Pontos czimre figyelni tessék.

Pontos czimre figyelni tessék.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATTI.

BLUM ÉS TÁRSA, SÜTŐ-UTCZA 2. SZÁM ALATTI.

Nagy olajfestmény-képeladás.

Igen tisztelt vevőimnek és a n. é. közönségnek szives tudomására hozom, hogy alkalmilag nagyobb mennyiségű

valódi olajfestmény képeket vásároltam,

melyeket bámulatos olcsó áron eladok. Ezen képek között tájképek, állatfestmények, műépítészeti, genre és Madonna-képek minden nagyságban találtak. Nagy választék egyszerű és finomabb kivitelű háló-, ebédlő-, szalon- és uri szobaberendezésekben minden stylusban és meglepő olcsó árakon.

Árjegyzék bérmentve és ingyen.

Két évi jótállás.

Gömöri Sándor

Budapest, IV. kerület, Váci-utcza 11. szám.

MAGYARON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAZLETE

BRAUSWETTER JÁNOS

SZEGEDEN 1847.

ALAPÍT.

CS. ÉS KIR. KIZÁRÓLAGOSAN SZAB. CHRONOMETER-ÉS MŰÖRÁS. FŐTALÁLÓJA A REMONTOIR INGAÓRÁKNAK STB. STB.

JAVÍTÁSOK 5-ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT

ÓRÁK ÉKSZEREK 10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL

RÉSZLETFIZETÉSRE

KÉPES ÁRJEGYZÉK BÉRMENTVE.

MEGHIVÓ

a „Budapesti Takarékpénztár és Országos Zálogkölcson Részvénytársaság“

részvényeseinek

Budapesten, 1900. évi február hó 3-án (szombaton) d. e. 11 órakor a takarékpénztár helyiségében (VI. Andrassy-út 5. sz. I. em.) tartandó

VII-ik rendes évi közgyűlésére.

NAPIREND:

1. Az igazgatóság jelentése.
2. Zárszámadások előterjesztése a felügyelő-bizottság jelentése kíséretében.
3. A mérleg megállapítása és a felmentvény iránti intézkedés.
4. A nyereség hováfordítása iránti határozathozatal.
5. Az igazgatóság választása.
6. A felügyelő-bizottság tagjainak választása és a bizottság tiszteletdíjának megállapítása.
7. A választmány kiegészítése.

Budapest, 1900. január 23-án.

Az igazgatóság.

Azon t. cz. részvényesek, kik ezen közgyűlésen résztvenni óhajtanak, felkéretnek, miszerint nevükre írott részvényeiket az alapszabályok 20. §-a értelmében legkésőbb három nappal a közgyűlés előtt, tehát bezárólag 1900. január 31-ig Budapesten, a társaság főpénztáránál (VI., Andrassy-út 5. sz. földszint) letenni sziveskedjenek, a hol a letett részvényekről elismervényt nyernek, mely igazolási jegyül szolgál a közgyűlésen való részvételre.

A közgyűlésen az alapszabályok 16. §-a szerint minden részvényest általa letett öt darab részvény után egy szavazat illeti meg, azonban 30 szavazatnál többet sem saját, sem megbízójának nevében, sem mindkét minőségben együtt senki sem gyakorolhat.

A mérleg és a felügyelő-bizottság reá vonatkozó jelentése az alapszabályok értelmében a társulat irodahelyiségében közzemlére ki van téve és kívánatra minden részvényesnek egy nyomtatott példány kiszolgáltatik.